

РЕШЕНИЕ

№ 22285

гр. София, 05.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 22.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5772** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.203 и сл. АПК, вр. с чл.284 от ЗИНЗС.

Образувано е по искова молба на Б. Б. В. от гр. Р. СРЕЩУ ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“ [населено място] за заплащане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в размер на 25000 лева вследствие на лошите условия в следствения арест в [населено място] за периода от 15.10.2017 година до 14.06.2018 година, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на преустановяване на нарушението- 14.06.2018 година до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че в периода от 15.10.2017 година до 14.06.2018 година ищецът е бил задържан в Ареста на [улица]Г. В.“ №2 в [населено място], като е изтърпявал мярка за неотклонение, наложена от Специализирания съд е бил настанен в Килия №2, която е с площ от 13 кв. метра , която е споделял с още 3 затворника, а в килията е имало 3 единични легла и едно двуетажно легло, като всеки арестант е разполагал с площ от 2,5 кв. метра, в която са включени и леглата, тоалетната , масата и чешмата , а в килията е имало само два малки прозореца с матирани стъкла, които са били крайно недостатъчни, за да осигурят дневна светлина и чист въздух, а през топлите месеци тесните прозорци, които се отваряли през малък процеп не пропускали светлина и не осигурявали циркулация на свеж въздух, дюшеците, на които спали арестантите са били мръсни, стари и неудобни, а в килията е имало тоалетна ,кота е била на 1,5 м от леглото на ищеца без врата и

арестантите не са могли да удовлетворят нуждите си без останалите арестанти да разберат това, не е имало топла вода в килията и по този начин не е могъл да поддържа личната си хигиена, в килията е имало дървеници и хлеббарки, и не са полагани адекватни мерки за обезпаразитяване, разходката на открито е била само един час- крайно недостатъчно за ефективна физическа активност, не са се организирали социални мероприятия, контактите на ищеца с неговите близки са силно ограничени и предоставяната храна в затвора е била крайно недостатъчна и много често чиниите им се събирали преди да са се нахранили. В килията е имало само два стола , като една част от арестантите е следвало да се хранят прави. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми. Претендират се и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищецът- Б. Б. В. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия са постъпили писмени бележки.

Ответникът по иска- Главна дирекция“ Изпълнение на наказанията“ [населено място], редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт В. редовно упълномощена, която оспорва исковата молба по основание и размер по съображения, посочени в писмения отговор. Претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор П. изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От доказателствата по делото е установено в това число и от Становище от 05.10.2023 година от Началник ОСИН – С. е видно , че ищецът е бил задържан в Ареста на [улица], 02 към сектор „ Арести“ – С. при О. на 15.10.2017 година въз основа на Постановление за задържане под стража за срок до 72 часа по пр. пр. № 203/2017 година по описа на Специализирана прокуратура по ДП №36/2017 година по описа на ГДБОП за извършено престъпление по чл.321,ал.3, чл.142,ал.2т.2 и т.4, чл.213а алт.3 от НК, а на 14.06.2018 година ищецът е преведен в Затвор – [населено място] въз основа на Разпореждане на прокурор от 13.06.2018 година по пр. пр.№203/2017 година по описа на Специализирана прокуратура , ведно с внесен Обвинителен акт на същия, а по време на престоя си в ареста от 15.10.2017 година до 14.06.2018 година ищецът е пребивавал само в едно арестно помещение на втори етаж, спално помещение № 10 и за този период през това помещение са преминали Н. П. А., И. А. П., Д. Е. Д., Б. С. Б., В. К. К., А. Д. А. , С. Д. Х. и Ж. П. П., като през време на престоя си на задържания ищец в килия 10 на втори етаж са били настанявани лица съобразно законоустановените изисквания – не повече от 3 лица и при настаняването си ищецът е бил запознат със Заповед № Л—4102/06.12.2016 година на Главен директор на ГДИН за Вътрешния ред в арестите, както и с правата и задълженията, регламентирани в ЗИНЗС и ППЗИНЗС, което е удостоверил с подписа си в два броя Декларации, а вътрешният ред в Ареста е бил организиран с Правила за вътрешния ред в арестите в О.- С. с рег. № 3201/23.06.2017 година и тези правила са били разлепени във всяко спално помещение в Ареста. Килиите в Ареста са еднотипни, състоящи се от две помещения с по 2 броя легла / общо 4 броя легла за настаняване на до 4 задържани лица с обща квадратура около 16 кв.метра ,

оборудвани с маса и столове, шкафчета за вещи на задържаните лица, които са неподвижно закрепени за пода, осветлението в килиите се състои от 4 броя енергоспестяващи осветителни тела с мощност 26 W и два броя лед осветителни тела с мощност 10W, а прозорците в арестните помещения са с армирано стъкло, отваряеми, което осигурява достъп до пряка слънчева светилна и свеж въздух за настанените в тях задържани под стража лица, през летните месеци прозорците в арестните помещения се демонтират с цел по-добро проветряване, а размерът на светлия отвор на прозорците е с ширина 1,13 м е височина 0,90 метра, а от външната част на прозорците има изградени и монтирани метални решетки с размерите на прозорците с оглед обезпечаването сигурността в ареста, както и превенция за опити за бягство. Арестът е разкрит на 14.09.1994 година, като тогава е изградена аспирационна система, която осигурява непрекъсната принудителна циркулация на въздуха в килиите и в общите помещения и през 2002 година са извършвани строително-ремонтни дейности по отношение на изграждането на санитарните възли в спалните помещения и тогава е извършена и основна профилактика на аспирационната система. Във всяка килия има санитарен възел с тоалетно клекало и мивка с обща квадратура около 2 кв.м, вътре в спалните помещения, като има изграден масивен парван-масивна зидария с височина около 1,20 метра, а отоплението се осигурява от радиатори, захранващи се централно от Т., на задържаните се осигурява постоянен достъп до течаща вода и санитарен възел и се осъществява в спалните помещения, като най-малко два пъти седмично на задържаните под стража е осигурявано къпане и бръснене в банята и бръснарницата на етажа, а обработката на всички помещения се извършвало с препарати и разтвори срещу вредител от фирма "Килъри", с която е имало сключен договор за профилактични обработки, арестът се намира в Затвор – [населено място], който е с разгърнатата застроена площ от 994 кв.метра и във вътрешната част са разположени местата за престой на открито на задържаните лица, които са три на брой, разделени с преградна мрежа, като общата им разгърната площ е около 15 кв.метра. По време на престоя си в Ареста ищецът В. е ползвал при желание ежедневно правото си на престой на открито, като е провеждал и телефонни разговори от монтираните за целта телефонни апарати - 2 броя – на открито и на всеки арестантски етаж има поставен телефонен апарат, който при нужда може да бъде използван от задържаните лица. Храната в арестните помещения се доставя три пъти дневно в Затвора- [населено място], като има и осигурена лавка и при освобождаването си от ареста ищецът в писмена декларация е заявил, че няма претенции спрямо НОС и медицинското обслужване.

От приложеното Медицинско становище на Директор на МЦ към О. от 03.10.2023 година е видно, че при първоначалния преглед в Ареста-16.10.2017 година ищецът е съобщил, че има повишено кръвно налягане от 5-6 години, което не е проследявано и лекувано систематично и при прегледа е констатирано леко повишена диастолна стойност на кръвното налягане 140/95, а по време на престоя си в Ареста два пъти му е изписвано леко успокоително Неуролакс, допълнителни дюшеци / гъба 7-10 см се допускат за внасяне отвън без проблем при наличие на оплаквания на опорно двигателния апарат и ищецът не е имал такива оплаквания и не е имал оплаквания от ухапвания от дървеници.

По делото е назначена, изслушана и неспорена от страните съдебно-техническа експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на

въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява, че поддържа заключението си.

По делото са приложени всички събрани во хода на процеса доказателства.

С оглед така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна и недоказана. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административнопроцесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#)-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди.

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове,

действия и бездействия. Но отговорността на държавата не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконнообразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконнообразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 3 ОТ 22.04.2005 Г. ПО ТЪЛК. ГР. Д. № 3/2004 Г., ОСГК НА ВКС.Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването - [чл. 1, ал. 2 ЗОДВПГ](#). В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване. При незаконни фактически действия на администрацията този момент е тяхното преустановяване. От така определените моменти на изискуемост, започва да тече погасителната давност и се дължи мораторна лихва.

В конкретната хипотеза, тъй като се претендират вреди от лошите условия в следствия арест в [населено място] на [улица] вследствие на което пребиваване и лошите условия там ищецът е претърпял неимуществени вреди, предвид настъпилата законодателна промяна, искът се разглежда по реда на чл.284 и сл. от ЗИНЗС и исковата защита следва да се реализира по реда на Глава 7 от [ЗИНЗС](#).

Разгледани на тази плоскост, предпоставките на специфичния иск за вреди по реда на чл [чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС](#) са - акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС , настъпила, в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на [чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС](#), оборима презумпция, че неимуществените вреди се предполагат до доказване на противното.

Искът е осъдителен и с него се цели овъзмездяване на лишения от свобода вследствие на претърпени от него неимуществени вреди в резултат на нарушение на чл.3 от ЗИНЗС и отговорността на държавата се ангажира при доказано подлагане на изтезания, на жестоко, нечовешко или унищожително отношение /чл. 3, ал. 1/, както при поставянето на лицата в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода "или"задържането под стража",изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло,отопление,осветление,проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност /чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС. По силата на [чл. 285, ал. 1 от ЗИНЗС](#), искът по [чл. 284, ал. 1 се разглежда по реда на Глава Е. от Административнопроцесуалния кодекс-ПРОИЗВОДСТВА ЗА ОБЕЗЩЕТЕНИЯ](#) , като съгласно чл. 203 исковете за

обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност по ал. 1 се прилагат разпоредбите на [Закона за отговорността на държавата и общините за вреди](#) или на [Закона за изпълнение на наказанията и задържането под страж](#)

Алинея 2 на чл.285 сочи като ответници органите по чл. 284, ал. 1, от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите. В **Определение № 189 от 8.01.2018 г. на ВАС по адм. д. № 10037/2017 г., III о., докладчик председателят В. П.** е посочено ,че органите по [чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС](#) са "специализираните органи по изпълнение на наказанията", но нито ЗИНЗС, нито друг закон, нито от мотивите към Законопроекта за приемане на [ЗИД на ЗИНЗС](#) (ДВ, бр. 13/2017 г.), когато е въведено понятието, се дава определение кои са "специализираните" органи по изпълнение на наказанията и каква е отликата в техните правомощия спрямо общите "органи по изпълнение на наказанията".[ЗИНЗС](#) определя единствено кои са органите по изпълнение на наказанията, каквито без претенция за изчерпателност са министърът на правосъдието ([чл. 10](#)), главният директор на ГДИН ([чл. 13, ал. 2](#)), началникът на затвор ([чл. 15](#)), началникът на Областна служба "Изпълнение на наказанията" ([чл. 16а](#)) и началниците на пробационните служби и арести ([чл. 16](#)). Изпълнението на наказанията освен от установените органи се осъществява пряко и от служители в ГДИН и в териториалните ѝ служби. Техните функции и статут е реден в [глава IV от ЗИНЗС](#).Като се отчете, че забраната по [чл. 3 от ЗИНЗС](#) е обща и спазването ѝ е пряко задължение, както за административните органи по изпълнение на наказанията, така и за длъжностите лице (служителите) към местата за лишаване от свобода, то съдът е приел, че под понятието "специализирани органи" от [част VII на ЗИНЗС](#) следва да се разбира всеки административен орган или длъжностно лице, чийто правомощия, служебни или трудови задължения са свързани пряко с изпълнението на наказанията и постигането на неговите цели, описани в [чл. 2 от ЗИНЗС](#).При така направеното тълкуване на понятието"специализирани органи"следва да се разтълкува и приложението на [чл. 285, ал. 2 от ЗИНЗС](#), според който "искът (по [чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС](#)) се предявява ... срещу органите по [чл. 284, ал. 1](#), от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите".Буквалното тълкуване на нормата води до извод, че надлежен ответник по иска е конкретният административен орган или длъжностно лице, посочено в иска като причинител на вредите. Това разбиране, изведено при прочита на [чл. 285, ал. 2 от ЗИНЗС](#), ВАС е определил като неудачно и неефективно законодателно решение, спрямо критериите на [чл. 13 от Конвенцията](#), което само по себе си е насочено именно към създаването на ефективен компенсаторен механизъм спрямо нарушенията по [чл. 3 от Конвенцията](#).Относно неефективността на нормата е достатъчно да се отбележи, че потенциалното осъждане на административен орган или длъжностно лице, би довело до абсолютно сигурна невъзможност за реалното овъзмездяване на причинените вреди на ищците с оглед понасянето на отговорността от физическите лица, изпълняващи съответната длъжност. От друга страна, е налице липса на ясна нормативна уредба за евентуалното пренасяне на отговорността за изплащане на обезщетенията от ответника по иска към Държавата като общо обективно отговорна за причинените вреди, съгласно [чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС](#), което пренасяне да гарантира лесен и бърз достъп на ищеца до привеждането на съдебното решение в изпълнение

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник- Главна Дирекция“ Изпълнение на наказанията“, която е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска.Това е така, защото съгласно чл.12

от ЗИНЗС, прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода и пробационните служби се осъществяват от Главна дирекция "Изпълнение на наказанията". Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" е юридическо лице към министъра на правосъдието със седалище С. и е на бюджетна издръжка. Затворите, поправителните домове и областните служби "Изпълнение на наказанията" са териториални служби на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията"/ чл.12, ал.23 от ЗИНЗС. По силата на чл.16 от ЗИНЗС, Областните служби "Изпълнение на наказанията" обединяват, ръководят и контролират дейността на пробационните служби и арестите.

Нещо повече дори, съгласно чл.8 от ППЗИНС прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода и пробационните служби се осъществяват от Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", а съгласно чл.7, ал.1 ,б. „а“ от ППЗИНС, Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" осъществява методическо ръководство и контрол по изпълнението на наказанията, наложени с влезли в сила съдебни актове, спазването на правата и задълженията на лишените от свобода; взаимодействието с органите на съдебната власт за привеждане в изпълнение на мярката за неотклонение задържане под стража, законосъобразността при прилагане на дисциплинарни мерки спрямо лишените от свобода, разпределението на времето на лишените от свобода, състоянието на жилищно-битовата база; настаняването и разпределението на новопостъпилите, работата на комисиите по [чл. 73 ЗИНЗС](#); освобождаването от местата за лишаване от свобода.

На следващо място, пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи- юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции.

От приложените от страна на ищеца писмени доказателства и най- вече от уточненията на исковата молба е видно ,че той претендира заплащане на обезщетение за неимуществени вреди вследствие на бездействие на ответника по иска да осигури условия за пребиваване в следствения арест [населено място] на [улица] в периода от 15.10.2017 година до 14.06.2018 година , когато е преведен в Затвора – [населено място].

От доказателствата по делото, в това число и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно- техническата експертиза е видно, че в периода от 15.10.2017 година до 14.06.2018 година ищецът е бил настанен в килия № 10 на втори етаж в ареста на ул „ Майор Г. В.“ №2 и в нея е имало настанени три лица през целия исков период, като при извършения оглед от страна на вещото лице е установено, че килията, обитавана от Б. В. е с приблизителна трапецовидна форма с основни размери между стените 5,01 метра, 2,28 метра и 3,77 метра , светлата височина на килията е 3,55 метра, а светлата площ на килията е 15,3 кв.м., арестното помещение № 10 е с един прозорец, гледащ към двора на затвора, прозорецът е с размери на отвор 101/123 см и размери на прозирната част/ без решетката в долната част 82/96 см., прозорецът е с две решетки и армирано стъкло, а големината и разположението на прозореца в килията е с поставена дограма,

достатъчна за достигане на естествена светлина до вътрешността на килията, като съответстващата на ищеца жилищна площ от светлата площ на килията е 5,1 кв. метра, а съответстващата на ищеца жилищна площ, намалена с площта на обзавеждането е 3,5 кв. метра, като килия № 10 е осветена до степен, достатъчна за четене на текст с нормални размери, установената вентилация на арестното помещение № 10 е осигурена чрез прозореца към двора, включително решетката под прозирната част и чрез вентилационна решетка на стената към коридора, допълнително проветряване може да се осъществи през вратата и прозорецът над вратата, в топлите дни от годината, по желание на арестантите се премахва стъклената част на външния прозорец на килия 10, а големината и разположението на прозореца и другите отвори в килията са достатъчни за проветряване на помещението, килията е свързана с вентилационна решетка в горната част на стената с вентилационната инсталация над окачения таван на коридора, в килия № 10 има изграден санитарен възел с петоъгълна форма с площ от 1,63 кв. метра, в санитарния възел има мивка с течаща вода- студена, но килия 10 не е осигурена с топла вода, тоалетната е седяща тип моноблок и а в общата за арестантите, сградата, в която се намира процесното арестно помещение се отоплява централно, като в килия 10 на втория етаж е монтиран чугунен радиатор, който има 6 глидера и височина 98 см, а обзавеждането в килия 10, обитавана от Б. В. се състои от три легла, едно от които е двуетажно с метални шкафове под тях, маса да прозореца, тоалетна и мивка, а общата за арестантите баня на втория етаж е оборудвана с четири душа, две тоалетни и две мивки, една от които е в предверието, резервен бойлер и отоплителни тела, радиатор и в общата баня има осигурена течаща топла вода.

Не се доказва, че в периода на настаняването на ищеца в Ареста на [улица]- С. същият от 15.10.2017 година до 14.06.2018 година да е бил в килия, която е била пренаселена/ а напротив в периода е имало трима настанени лица в това число и ищецът/, като килията е с размер 15,03 кв. метра и полагащата му се жилищна площ е от 5,1 кв. метра, хигиената в килиите се поддържа от задържаните лица. Не се доказва по никакъв начин, че в килията не е имало достатъчна дневна светлина и чист въздух, тъй като е осигурен прозорец и е изградена и вентилация, която да позволява циркулацията на въздуха. Недоказано е и твърдението на ищеца, че в килията е имало висока влажност на въздуха и това е довело до развиване на алергии и респираторни заболявания у арестантите/ което твърдение е общо, а не се отнася до него, защото от приложените по делото доказателства и най- вече от Медицинската справка е видно, че ищецът през исковия период не се оплаквал от нищо, нито е заявявал, че е развил алергии или респираторни заболявания, а само два пъти са му давани успокояващи лекарства, не се е оплаквал от ухапвания от дървеници, а и редовно се извършва борба с вредителите от фирма „Килъри“. Не се доказва по никакъв начин, че ищецът не е бил извеждан на открито всеки ден и то за по- малко от един час, както и че не е имало постоянно течаща топла вода в килията, защото ЗИНЗС изисква достъп до течаща вода / а не достъп до постоянно течаща топла вода, което да е довело до невъзможност да извършва лична хигиена, защото е осигурявано къпне дават седмично. Твърдението на ищеца, че не са му провеждани социални мероприятия, тъй като съгласно чл.269, ал.3 от ППЗИНЗС задържаните под стража лица се настаняват в постоянно заключени килии, като провеждането на социални мероприятия се извършва във затворите, където има назначени инспектори, отговарящи за социалните дейности на лишените от свобода и обвиняемите и подсъдимите настанени в тях. Не доказано е твърдението на ищеца, че не му осигурявана възможност за физическа активност, тъй като от приложените доказателства е видно, че в заграждението за провеждане

на престой на открито са монтирани лост и успоредка за поддържане на физическа активност. Наред с това, недоказан е доводът ,че дюшекът, който е бил предоставен на ищеца е бил мръсен и негоден за ползване, защото по делото не се съдържат доказателства той да е отправил молба за замяна на дюшека и да му е отказано да бъде заменен. Недоказано е твърдението на ищеца, че не му е осигурявано право да ползва телефон, защото в ареста се провеждат телефонни разговори по установен ред, който съгласно реда за провеждане на телефонни разговори в арестите към Сектор „Арести“ – С. при О. е за времето от 08,30 до 12,00 часа и от 13,00 часа до 17,00 часа чрез телефонни апарати, като по изключение могат да се провеждат разговори по телефонни апарати, монтирани на арестните етажи за времето от 17,00 часа до 17,45 часа, а по делото липсват доказателства ищецът да е подавал молби или жалби, свързани с ограничен достъп до телефона и ограничаване времетраенето на разговорите. Наред с това недоказан е доводът на ищеца , че храната е била крайно незадоволителна с ниско качество и е липсвало каквото и да е разнообразие, защото по делото не се ангажираха никакви доказателства от страна на ищеца, сочещи ,че храната, която се е доставяла е била с ниско качество и е била крайно недостатъчна и да са му взимали храната преди да се е нахранил, още повече, че липсват доказателства ищецът да е отправял молби за промяна или жалби на качеството и количеството на храната, която му се е предлагала и това да не е удовлетворено от страна на служителите при ответника по иска. Нещо повече дори- при напускането на Ареста на дата 14.06.2018 година ищецът е попълнил изрично Декларация, че няма претенции спрямо НОС и медицинското обслужване, получавал е редовно храна и предписаните му лекарствени средства, няма претенции по отношение на медицинско обслужване и надзорно- охранителния състав/ приложена на лист 137 от делото/.

В съответствие с чл. 40,ал.1 от ЗИНЗС наказанието лишаване от свобода се изпълнява чрез настаняване на осъдените в определени места за лишаване от свобода и подлагането им на поправително въздействие, а последното се осъществява чрез осигуряване на условия за поддържане на физическото и психическото здраве и за уважаване на човешкото достойнство на осъдените, реализиране на включените в съдържанието на наказанието ограничения, ограничаване на отрицателните последици от действието на присъдата и вредното влияние на средата на осъдените, осигуряване на условия за упражняване правата на осъдените, организиране на трудови, възпитателни, образователни, спортни и други дейности. От своя страна, места за изпълнение на наказанието лишаване от свобода са затворите. В затворите, поправителните домове и затворническите общежития се настаняват осъдени на лишаване от свобода с влязла в сила присъда, включително и доведените в изпълнение на разпореждане на прокурор по [чл. 340, ал. 5](#) и [чл. 354, ал. 7 от Наказателно-процесуалния кодекс](#). В съответствие с нормата на чл.43,ал.2 от ЗИНЗС, всяко място за лишаване от свобода трябва да разполага с необходимите жилищни, битови и други помещения за осъществяване на поправително въздействие, а арестите - за поддържане на физическото и психическото здраве и уважаване човешкото достойнство на задържаните лица. Минималната жилищна площ в спалното помещение за всеки лишен от свобода не може да е по-малка от 4 кв. м. Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" поддържа актуална база данни за капацитета на местата за лишаване от свобода, а количеството дневна светлина, степента на изкуственото осветление, отопление и проветряване, достъпът до санитарни възли и течаща вода, както и минимумът обзавеждане на спалните помещения се определят с Правилника за прилагане на закона. В чл. 246,ал.1 от ЗИНЗС, при разпределението обвиняемите и подсъдимите се настаняват отделно- мъжете от жените, непълнолетните от пълнолетните, лицата, които не са български

граждани, от останалите. Обвиняемите и подсъдимите по едно и също дело не подлежат на задължително изолирано настаняване, освен ако има изрично мотивирано разпореждане на съответния прокурор или съд. В затворите обвиняемите и подсъдимите се настаняват в спални помещения отделно от осъдените, а обвиняемите и подсъдимите могат да бъдат премествани от един затвор в друг и от един арест в друг извън случаите по [чл. 241, ал. 4](#) само по разпореждане на наблюдаващия прокурор или по разпореждане на съответния съд само за извършването на действия по разследване и други процесуални действия. В чл.21 от ППЗИНЗС (Доп. - ДВ, бр. 14 от 2017 г.) е посочено, че спалните помещения се обзавеждат с отделни легла за настаняване на лицата, снабдени със спални принадлежности, шкафчета за лични вещи, маса, столове, осветителни и отоплителни тела, като се осигуряват условия за пряк достъп на дневна светлина и възможност за проветряване, а лишените от свобода са длъжни да спазват реда и хигиената в спалните помещения. За всяко спално помещение съответният инспектор по социални дейности и възпитателна работа определя отговорник, който изготвя месечен график за дежурства и следи за поддържането на реда и хигиената, съгласно алинея четвърта на същия текст-) (Нова - ДВ, бр. 14 от 2017 г.), във всяка затворническа група се обособяват спални помещения за настаняване на непушачи. От своя страна, в чл.25 от ППЗИНЗС е посочено, че основанията за настаняване в местата за лишаване от свобода са - приведени в изпълнение по съответния ред съдебни актове с наложено наказание лишаване от свобода или за вземане на мярка за неотклонение задържане под стража по реда на [Наказателно-процесуалния кодекс](#). Същите се съпровождат с информация за датата и обстоятелствата при задържането на лицето, както и със справка за съдимост. . Съгласно нормата на чл.42, ал.2 от ЗИНЗС, арестите са места за лишаване от свобода за настаняване на лица, задържани по реда на [Наказателно-процесуалния кодекс](#), като лицата по ал. 2 могат да се настаняват в затворите, поправителните домове и затворническите общежития от закрит тип по реда, предвиден в този закон. В съответствие с нормата на чл.43, ал.2 от ЗИНЗС, всяко място за лишаване от свобода трябва да разполага с необходимите жилищни, битови и други помещения за осъществяване на поправително въздействие, а арестите - за поддържане на физическото и психическото здраве и уважаване човешкото достойнство на задържаните лица. Правата на осъдените са визирани в нормата на чл. 86 от ЗИНЗС- престой на открито не по-малко от един час на ден, свиждания не по-малко от два пъти месечно, кореспонденция, парични суми за задоволяване на лични нужди, телефонна връзка по ред и начин, определени от Главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията". Съгласно нормата на чл.240 от ЗИНЗС доколкото в тази част не се предвижда друго, разпоредбите относно осъдените на лишаване от свобода се прилагат и по отношение на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение задържане под стража. Лицата с мярка за неотклонение задържане под стража се настаняват в ареста, в района на който се осъществява досъдебното производство или се разглежда делото. В арестите се настаняват и осъдените на лишаване от свобода, преведени по разпореждане на съда или прокурора за явяване по съдебни дела, за участие в действия по разследването и други процесуални действия или осъдените с взета мярка за неотклонение задържане под стража като обвиняеми и подсъдими за други престъпления, задържаните лица, обявени за национално издирване, задържаните от прокурора по реда на [Наказателно-процесуалния кодекс](#). В арестите могат да бъдат настанени и етапно конвоирани лица, когато в съответното поделение на Министерството на вътрешните работи няма условия за това, а когато лицата с мярка за неотклонение задържане под стража не могат да бъдат настанени

по реда на ал. 1, по мотивирано предложение на Началника на Областната служба "Изпълнение на наказанията" или на Началника на арестите в съответната териториална служба могат да бъдат настанени с разпореждане на съответния съд в друг арест, който е най-близо до района на досъдебното производство или делото, съобразно съществуващите възможности. Съгласно чл.20 от ППЗИНЗС, за всеки затвор се определя максималният брой лишени от свобода, които могат да бъдат настанени, съгласно разполагаемата жилищна площ, а в спалните помещения се осигурява пряк достъп на дневна светлина и възможност за естествено проветряване. Количеството дневна светлина, степента на изкуственото осветление, отопление и проветряване се определят в зависимост от изискванията на съответните стандарти за обществени сгради. На лишените от свобода се осигурява постоянен достъп до санитарен възел и течаща вода. В заведенията от закрит тип и арестите в затворите ползването на санитарен възел и течаща вода се осъществява в спалните помещения.

В нормата на [чл. 3 от ЗИНЗС](#) е регламентирано, че осъдените не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко или нечовешко отношение, като в ал. 2 в три точки са посочени съставите на изтезания, жестоко или нечовешко отношение. Тази забрана е във връзка със забраната за мъчение или нечовешко отношение, установена в [чл. 29, ал. 1 от Конституцията](#), както и със забраната за изтезания, установена в чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Следва да бъде посочено, че нееднократно ЕСПЧ е посочвал в решенията си, че в общия случай присъдите и тяхното изпълнение не попадат в хипотезите на чл. 3 от Конвенцията, стига неудобствата и страданията, с които те обикновено са съпроводени да не надминават необходимото за изпълнението им. В Решенията си ЕСПЧ подчертава, че приложението на чл. 3 от Конвенцията изисква засягането да води до унижение, което надминава това, което обикновено съпътства наказанието лишаване от свобода. (т. 111 от решението по делото Н. срещу България; т. 134 от решение по делото М. срещу България; т. 45 от решението по делото Т. Т. срещу България).

В конкретния случай, от събраните по делото доказателства- писмени / като други доказателства от страна както на ищеца не са пердсатвени, не може да се установи, че условията в следствения арест в [населено място] са били неблагоприятни и че освен пряко водещи до унижително и недостойно отношение към него, са довели и до заплахата за неговото здраве поради липса на осъществени елементарни хигиенни стандарти, нито се доказва, че тези условия са в разрез с всякакви нормални етични стандарти и човешко отношение. Не се доказва незаконосъобразно бездействие от страна на служителите на ответника. Вярно е, че органите, на които е възложено да осъществяват ръководство и контрол върху дейността по изтърпяване на наложено с присъда наказание или при изпълнение на мярка за неотклонение - задържане под стража са длъжни да осигуряват на осъдените лица и на задържаните под стража такива условия, които да не създават предпоставки за увреждане на физическото и психическото им здраве, нито на човешкото им достойнство, но не се доказва нарушение на разпоредбите на чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи и [чл. 29, ал. 1 от Конституцията на Република България](#), според която никой не може да бъде подлаган на мъчение, на жестоко, нечовечно или унижаващо отношение. Конвенцията е ратифицирана от Република България и на основание [чл. 5, ал. 4 от Конституцията](#) има пряко действие и съставлява част от вътрешното право. Спазването на принципите на [чл. 3 КЗПЧОС](#) в исковия период представлява задължение, пряко произтичащо от закон.

От всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира, че не се доказва по

никакъв начин незаконосъобразни бездействия на администрацията на О.- С. които да са довели до преживяване на болки и страдания у ищеца и които болки и страдания следва да бъдат репарирани. Не се доказва, че престоят му в Ареста в гр. София да е причинил страдание и унижение на достойнството и то поради лоши условия. Следва да бъде посочено, че съгласно чл. 5 Всеобщата декларация за правата на човека "Никой не трябва да бъде подлаган на изтезания или на жестоко, нечовешко унижително третиране.

В приетата от ОС на ООН през 1975 година Декларация за защита на всички лица от подлагане на изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, както в приетата през 1984 година Конвенция против изтезанията и други форми на жестоко нечовешко или унижително отнасяне или наказание, се приема, че терминът "изтезание" означава всяко действие, с което умишлено се причинява силно физическо или психическо страдание или болка на дадено лице, за да се получат от него сведения или признания, за да бъде наказано за действие, което то или трето лице е извършило или в извършването на което е заподозряно, или, за да бъдат сплашвани или принуждавани, когато такава болка или страдание се причиняват от длъжностно лице или е тяхно подстрекателство или явно, или мълчаливо съгласие. Независимо, че няма все още общоприето определение на понятието "жестоко, нечовешко или унижително отношение", съгласно чл. 1, ал. 2 на Декларацията от 1975 г. "Изтезание представлява усложнена умишлена форма на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание". На практика за елементи на това отношение се приемат следните форми на физическо отнасяне: незаконосъобразни разпити, придружени с физическо насилие; кастрирането; осакатяване на женските полови органи; задържане в килии без осветление; недостатъчно храна или насилствено хранене; подлагане на биомедицински експерименти или даването на наркотици на задържани и затворници и др. В приетите под егидата на ООН през 1993 година Виенска декларация и програма за действие се приема, че изтезанията, чиито последици са унищожаването на човешкото достойнство и разрушаване на възможностите на жертвите да продължат живота и дейността си, са едно от най-отвратителните нарушения на правата на човека. Съгласно Конвенцията против изтезанията и другите форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне, приета от Общото събрание на ООН на 10 декември 1984 год. и ратифицирана у нас с Указ 3384 на Държавния съвет на НРБ на 9 октомври 1986 година,

терминът изтезание означава всяко действие, с което умишлено се причинява болка на дадено лице, за да се получат от него или от трето лице сведения или признания, да бъде то наказано за действие, което то или трето лице е извършило, или в извършването на което е заподозряно, или да бъде то или трето лице сплашвано или принуждавано, или по каквато и да е причина, основаваща се на каквато и да е дискриминация, когато такава болка или страдание се причиняват от длъжностно лице или от друго официално действащо лице, или по негово подстрекателство, или с негово явно или мълчаливо съгласие. В това определение не се включват болката и страданието, които се причиняват единствено от законни санкции и които са присъщи за тези санкции или настъпват случайно от тях. Друго разпространено определение е прието в Т. декларация на Световната Медицинска Асоциация от 1975 год. Според нея изтезанието е съзнателно, систематично или без определена последователност причиняване на физическо или душевно страдание, от едно или повече лица, действащи самостоятелно или по заповед на овластено лице, целящо да принуди друго лице да съобщи информация, да направи признание или с някаква друга цел. „Други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание“ означава всяко действие, с което умишлено се причинява силно физическо или

психическо страдание или болка на дадено лице, когато такава болка или страдание се причинява от длъжностно лице или друго официално действащо лице или по негово подстрекателство, или с негово явно или мълчаливо съгласие. В това определение не се включват болката и страданието, които произтичат единствено от законни санкции и които са присъщи на тези санкции или настъпват случайно при тях. Основно задължение на упражняващия ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода държавен орган е да следи и да предотвратява всяко унижаване на човешкото достойнство на лицата, чиято лична свобода е ограничена с наложеното им наказание. Не се доказва ищецът да е поставен в неблагоприятни условия по смисъла на [чл. 3 от ЗИНЗС](#), което само по себе си да представлява третиране способно да породи у него емоционално и морално страдание, стрес и безпокойство, каквито той твърди. Не се доказва и нарушение на нормата на чл.3 от ЗИНЗС сочеща, че осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. По аргумент от нормата на чл.3,ал.2 от ЗИНЗС,за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира, че не са налице елементи от фактическия състав на чл.284 от ЗИНЗС- бездействие на длъжностните лица на ответника по иска да осигурят нормални условия за пребиваване в Ареста в гр С. през посочения в исковата молба период, вследствие на това бездействие за ищеца да е настъпила вреда- неимуществена, която да е пряка и непосредствена последица от това бездействие, и която вреда следва да бъде репарирана. Вредата не е пряка и непосредствена последица от бездействието на длъжностни лица на ответника и не се намира в причинна връзка с него. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат/. Не се доказва и наличие на причинна връзка между незаконосъобразното бездействие и твърдените вреди.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния

случай, вредите, които се претендират не са пряка и непосредствена последица от лошите условия в следствения арест и в Затвора- [населено място]. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са иски за производство, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неправомерно увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение.

Незаконно съобразно действие, респективно незаконно съобразно бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод административна дейност могат да бъдат само – фактическо/ материално действие/ , което се предприема без правно основание- нормативен или административен акт, бездействие, изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закона, бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение, произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконно съобразно е всяко бездействие, представляващо неизвършване на фактически действия в противоречие с предписано от императивна норма задължение и бездействието е основание за отговорност, когато се изразява в неизпълнение на административни правомощия, възложени по силата на служебно или трудово правоотношение в държавна или общинска администрация. Преценката за наличието на бездействие следва да бъде направена след анализ на нормативно установеното задължение или възможност за действие. Задълженията като дължими фактически действия на конкретния административен орган следва да не са абстрактни, а конкретно регламентирани в Конституцията, в законите и подзаконовите нормативни актове, за да е възможно да са отграничени, когато тяхното неизпълнение влече последиците на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ/ респективно по чл.284 от ЗИНЗС/. Незаконно съобразното действие по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие, защото юридическото действие трябва предварително да бъде отменено като административен акт, за да е допустимо сезирането на съда с посоченото основание чл.1 от ЗОДОВ и чл.284 от ЗИНЗС.

Всичко това води до отхвърляне на иска за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди причинени от твърдените лоши условия в ареста в размер на 25 000 лева за посочения в исковата молба период.

По отношение на иска за заплащане на законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата .

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид неоснователността на иска за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, то и искът за заплащане на законната лихва е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Неоснователно е възражението на ответника по иска за изтекла погасителна давност по чл.110 от ЗЗД. Престоят на ищеца в Ареста в [населено място] е приключил на 14.06.2018 година. Това е крайният момент от периода, за който се претендират вредите, както и моментът, в който сочените незаконосъобразни действия и бездействия на О.- С. несъмнено са преустановени. Прилагайки на основание § 1 от ЗР на ЗОДОВ уредената в чл. 111 от Закона за задълженията и договорите петгодишна обща погасителна давност, следва, че от момента, в който вземането е станало изискуемо /чл. 114, ал. 1 ЗЗД/, а именно от момента на преустановяване на незаконосъобразните действия и бездействия на администрацията /съгласно Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005г. на ВКС по т.д. № 3/2004г., т. 4/ - 14.06.2018 година до датата на предявяване на иска – 14.06.2023 година е видно, че искът не е погасен по давност, защото исковата молба е подадена в последния ден на 5 годишния давностен срок по пощата с обратна разписка, за което по делото се съдържат писмени доказателства. Общата петгодишна погасителна давност не е изтекла, при което възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за заплащане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване.

В съответствие с разпоредбата на чл 286,ал.2 от ЗИНЗС, когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло обстоятелството, че искът е отхвърлен изцяло. По силата на алинея трета на чл.286 от ЗИНЗС, когато искът се уважи изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, когато е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Тъй като нормата на чл.286 от ЗИНЗС е специална и в нея не съществува празнота,както и с оглед практиката на ЕСПЧ, настоящият съдебен състав намира, че претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване.

Съдът намира, че ищецът следва да бъде осъден да заплати сумата от 550 лева по сметката на АССГ изплатен от бюджета на съда депозит за експертиза.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК,вр.с чл.284 и сл. от ЗИНЗС, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА Б. Б. В. от гр. Р. СРЕЩУ ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“ [населено място] за заплащане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в размер на 25000 лева вследствие на лошите условия в следствения арест в [населено място] за периода от 15.10.2017 година до 14.06.2018 година, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на преустановяване на нарушението- 14.06.2018 година до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Б. Б. В. ОТ ГР. Р. ДА ЗАПЛАТИ ПО СМЕТКАТА НА АССГ

СУМАТА ОТ 550 ЛЕВА- ИЗПЛАТЕН ДЕПОЗИТ ЗА ВЕЩО ЛИЦЕ.

**ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ИЗПЪЛНЕНИЕ НА
НАКАЗАНИЯТА“ ГР.С. ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА ЮРИСКОНСУЛТСКО
ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.**

**НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА
СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.**

**Решението подлежи на касационно обжалване пред ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ
НА АСГГ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно
разпоредбата на чл.285,ал.2 от ЗИНЗС.**

СЪДИЯ:

